treball

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 447 | Barcelona, 30 d'agost de 1976 | Preu: 10 pessetes

EDITORIAL

REFORMA PACTADA O MARGINACIÓ DELS TREBALLADORS

La novetat fonamental introduïda pel govern Suárez ha estat el projecte de *reforma pactada*.

El govern Arias-Fraga havia intentat imposar, ell tot sol, la reforma. Les inèrcies franquistes i el pes del búnquer van demostrar que calia comptar amb les forces de l'oposició democràtica -o com a mínim amb una part- per anar cap a la democràcia, fins i tot seguint la via reformista. La caiguda d'Arias era l'inici d'una nova temptativa del rei: pactar la reforma.

Al número anterior de TREBALL expressàvem la nostra desconfiança davant de la declaració programàtica del govern Suárez perquè, malgrat el seu llenguatge democràtic, no oferia cap garantia seriosa.

Què ha fet el govern fins ara?

Multiplicar els contactes amb l'oposició, però sense acceptar de negociar amb els organismes unitaris. Prometre una amnistia i concedir un indult. Eixamplar alguns límits de tolerància, però continuar prohibint actes democràtics. Anunciar reconciliació i no prendre cap mesura contra les agressions feixistes ni contra les actuacions irresponsables de la policia, que han causat ja una mort: la del jove Javier Verdejo, a Almeria.

Aquesta política tenia uns límits visibles des del començament i arrossegava el pecat original de l'herència franquista. Però va produir il·lusions en alguns sectors de l'*Establishment*. Fins i tot un observador tan perspicaç com en Josep Melià anunciava fa poques setmanes la desintegració de Cordinación Democràtica com a imminent davant de l'ofensiva reformista del govern.

Les il·lusions s'han dissipat els darrers dies. La reforma constitucional troba obstacles a les Corts. Es reitera l'exclusiva anticomunista amb la inacceptable i indignant discriminació de no autoritzar el retorn de Dolores Ibárruri i Santiago Carrillo. Es reafirma la negativa a les aspiracions nacionals i autonòmiques dels pobles d'Espanya (prohibició a Galícia de l'homenatge a Alexandro Boveda i boicot a l'Onze de Setembre). Dissipades moltes il·lusions reformistes, les posicions de ruptura guanyen punts també entre homes del propi sistema.

Malgrat aquests signes d'un segon fracàs reformista, però, travessem dos perills.

El primer és que l'oposició no es mantingui fermament unida, que una part de l'oposició s'avingui a negociar amb el govern per separat. El perill no és imaginari. El president Tarradellas ha proposat, per exemple, que Catalunya negociï directament i per separat amb el govern de Madrid. I és evident que hi ha un sector de l'oposició burgesa democràtica que en el fons prefereix una sortida reformista per tal de limitar al màxim el protagonisme popular en el canvi. Qualsevol negociació per separat, sigui d'un dels pobles de l'Estat espanyol o sigui d'un partit o grup de partits, afebliria la perspectiva de la ruptura i donaria al govern una treva inestimable. Seria un suïcidi polític i un atemptat contra la causa democràtica.

L'altre perill és que les masses populars es mantinguin al marge de la batalla política. Aquest és un aspecte decisiu en l'actual moment perquè, en definitiva, la principal qüestió en joc avui darrera de la batalla entre reforma i ruptura és *quin paper jugaran les diverses classes socials en el procés d'establiment de la democràcia*. El reformisme, gràcies a un canvi gradual des del poder, sol o aliat amb una part

(passa a la pàgina 2)

per un 11 de setembre de masses

S'apropa l'onze de setembre, Diada Nacional de Catalunya. Enguany la seva celebració ha de tenir caràcter especial, d'acord amb els moments que estem vivint. I ha d'assolir, a tot Catalunya, la potència d'un clam multitudinari, veritablement de masses, sota el signe de la unitat democràtica.

Des d'ara cridem tothom a participar en els actes de commemoració de l'onze de setembre que es preparen. A Barcelona s'està organitzant un míting al Parc de la Ciutadella. No sabem encara si serà permès oficialment. Però tant si com no, cal que els catalans commemorem la nostra Diada. Ens ha de servir per expressar la voluntat de recobrar les llibertats nacionals de Catalunya i la llibertat a tot Espanya, d'acabar d'una vegada amb una dictadura de 40 anys i començar una nova època de progrés, de reconciliació i de pau al nostre país.

El jove Javier Verdejo, assassinat per la Guàrdia Civil a Almeria

ignorància i menyspreu

El senyor Suárez ha declarat que no es seriós pensar que es puguin trobar professors capaços d'ensenyar física nuclear en català i basc.

Si vol dir que aquestes dues llengües no estan adaptades a l'ús científic, li hem de dir que és un ignorant total. Ignora que el català és una llengua adaptada a *tots* els usos culturals; que al català han estat traduïts els principals clàssics de la literatura universal; que el català ha estat llengua de govern i legislació en ple segle XX; que hi ha obres de totes les disciplines científiques escrites en català, que hi ha una gran enciclopèdia general catalana en vies de publicació. La ignorància de Suárez, però, no és casual: és producte de la persecució i postergació sistemàtiques de les llengües i cultures no castellanes durant 40 anys.

Si vol dir simplement que no hi ha professors que domini suficientment el català i el basc, li haurem de dir que té raó. Però no per incapacitat congènita d'aquestes llengües i cultures, sinó per la persecució feixista, de la qual ell és còmplice i continuador. En comptes del cinisme que exhibeix, faria bé de mostrar una actitud autocrítica i una voluntat d'esmena.

EDITORIAL (Continuació)

de l'oposició de dreta, espera limitar el protagonisme de la classe obrera i del poble en el procés democratitzador. D'altra banda, seria una democràcia política autèntica la que s'aconseguiria per la via de la reforma? Es a l'entorn d'aquesta batalla com cal valorar les escaramusses que vénen lliurant darrerament alguns partits de l'oposició democràtica respecte a alguns fenòmens nacionals i regionals.

En aquest context és com la qüestió comunista adquireix tot el seu relleu. L'intent reformista de segregar els comunistes de la legalitat equival a l'intent de disminuir al màxim el pes de la classe obrera i de les masses treballadores de la ciutat i el camp en el canvi i en la futura democràcia. Si nosaltres, comunistes, reivindiquem el dret a la legalització del nostre partit no és, doncs, només per un impuls lògic d'autodefensa, sinó també, al mateix temps, perquè ens guia la primordial defensa dels drets polítics dels treballadors, del seu dret a participar plenament -a través dels seus partits i sindicats- en la reconstrucció del país en l'etapa que s'obre.

Per això recau una gran responsabilitat sobre l'avantguarda obrera i popular, de la qual formem part els comunistes; la de transformar el malestar econòmic i social dels treballadors en lluita *política* de masses. Impulsar la lluita política dels treballadors és avui, més que mai, un imperatiu ineludible. Imperatiu que va lligat, naturalment a l'esforç per mantenir i consolidar la unitat de l'oposició democràtica, perquè la seva dispersió pot o bé frenar la lluita o bé deixar-la sense sortida.

última hora

XIX PERMANENT DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

LA POSICIÓ DEL PSUC

"El nostre partit dóna suport al dret del País Valencià d'escollir en condicions de llibertat i democràcia la seva configuració institucional. El PSUC està a favor d'un estatut d'autonomia del País Valencià. Ara bé", afegí el company Antoni Gutiérrez, *"la solidaritat vol conseqüència i la conseqüència demana responsabilitat, i, en nom d'aquesta responsabilitat i del realisme necessari en aquests moments, nosaltres creiem que aquesta qüestió no es pot posar com a condició de la ruptura"*.

En nom del Comitè Executiu del PSUC, Antoni Gutiérrez proposà de canviar el text llegit per una comissió, que suposava *"donar ple suport al programa unitari de la Taula del País Valencià"*, per aquest altre: *"sostenir el dret del País Valencià a exercir el dret d'autodeterminació en un règim de llibertats democràtiques"*. Cal dir que aquesta alternativa no prosperà, que el PSUC es va quedar sol i que la Permanent, per ampli consens, aprovà de rectificar la posició adoptada pel Secretariat anterior.

En el comunicat referent a aquest punt de l'ordre del dia, l'Assemblea denuncià, però, amb fermesa, i a proposta de l'Assemblea Permanent d'Intel.lectuals, *"les maniobres anticatalanes, anticomunistes i de desprestigi de l'Assemblea de Catalunya, l'organisme més representatiu del poble català"*. Pocs moments abans, el company Gutiérrez havia denunciat *"els qui, amagant interessos de classe, s'han presentat parlant en nom del poble de Catalunya"* i havia agraït *"la crítica fraternal dels amics que ens ajuden a anar adequant la nostra política"*.

Com és sabut, la 19a sessió de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya fou un èxit, tant per la presència massiva d'assistents -183 representants de 115 delegacions- com pels acords que s'hi aprovaren. En primer lloc, assistir a la trobada d'instàncies unitàries de l'Estat espanyol, com a organisme autoconvocant, el dia 4. El debat polític que s'obrí sobre aquesta trobada -a la qual s'oposaven, en principi i amb diferents graus, Convergència Democràtica, l'ex-Reagrupament, Unió Democràtica i Front Nacional- fou especialment enriquidor. Una intervenció de la delegació del PSUC, recordant que el punt quart del programa de l'Assemblea (*"coordinació en l'acció amb els altres pobles de l'Estat espanyol"*) s'ha d'entendre en un sentit ampli *"d'acció política i de mobilització"*, fou recollit per moltes intervencions i trobà el consens de l'Assemblea malgrat algunes oposicions formulades pels partits esmentats. El dia 4 l'Assemblea estarà, doncs, a Madrid per a discutir unes línies d'acció política conjunta amb la resta de les instàncies unitàries de l'Estat espanyol i, a l'ensems, unes propostes de mobilització de masses que contribueixin a apropar la ruptura i a millorar les condicions per a la negociació. Caldrà, naturalment, que tots els possibles acords siguin degudament discutits per la propera Permanent, l'òrgan sobirà de l'Assemblea. Finalment, l'Assemblea aprovà el seu suport entusiàstic a la Diada Nacional de Catalunya del proper 11 de Setembre.

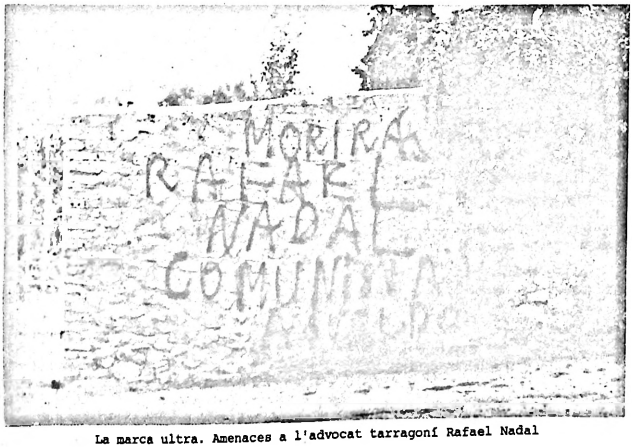

La marca ultra. Amenaces a l'advocat tarragoní Rafael Nadal

per l'autonomia del país valencià

A l'entorn de la trobada entre la delegació del Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya i la Taula de Forces Polítiques i Sindicals del País Valencià s'ha obert un polèmic aldarull, a l'ombra del qual ha estat desvirtuada la posició del nostre Partit. Demagògia per amagar interessos de classe d'alguns i oportunisme "nacionalista" d'altres han convergit en l'intent de convertir una qüestió política clara en base d'atac al Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Cal, doncs, en primer lloc, dir una vegada més que nosaltres,comunistes catalans, *estem rotundament a favor de l'autonomia del País Valencià i del seu dret a l'autogovern, i que reconeixem en la Taula de Forces Polítiques i Sindicals del País Valencià l'expressió unitària i organitzada d'un poble en lluita per la democràcia i la seva autonomia.*

La discrepància expressada per nosaltres gira entorn de l'acceptació per part de l'Assemblea de Catalunya de la formulació específica segons la qual la lluita per l'autonomia del País Valencià ha d'expressar-se *forçosament* amb la formació,al moment de la ruptura democràtica, d'un govern provisional de la Generalitat valenciana.

Aquest compromís, sostingut amb conseqüència solidària en cas de ser adoptat, portaria de fet l'Assemblea de Catalunya a considerar que no hi ha ruptura democràtica a nivell d'estat sense govern autonòmic del País Valencià.

No creiem que una anàlisi seriosa de la correlació de forces que es manifesta en el marc polític actual permeti exigir com element irrenunciable de la ruptura l'esmentada condició. Més encara si tenim en compte que, tot i valorant els importants avenços que s'han produït en el grau de consciència del problema dintre del poble valencià,l'exigència d'una expressió institucional concreta no ha passat per l'experiència històrica d'una confirmació lliurement i voluntàriament expressada a través d'un pronunciament democràtic, necessàriament precedit d'un període en el qual la informació pugui ser divulgada sense cap entrebanc.

Fer de reivindicacions genèricament justes condicions conjunturals irrenunciables pot ésser una política de testimoni, però no una eina per modificar la realitat.Més aviat pot resultar contraproduent de cara a l'objectiu proposat.

Hom pot preguntar-se qui ajuda més a les forces valencianes i a la Taula a avançar cap a l'autonomia efectiva: aquells que aplaudeixen posicions maximalistes que poden ser avui un entrebanc en la consecució de la ruptura pactada, o aquells que, com els comunistes catalans, afavorim posicions de serenitat i realisme que poden donar a la pròpia Taula del País Valencià una capacitat negociadora més gran i més madura i assegurar millor la pròpia presència valenciana en tot el procés unitari cap a la democràcia i cap a la conquesta de l'autonomia.

En aquest cas, l'avenç cap a l'autonomia del País Valencià passa per la consecució de la ruptura i no la ruptura per l'autonomia. La inversió dels termes pot col.locar les instàncies unitàries que ho facin al marge de la realitat política del moment i dificultar la cristal.lització del pacte per la ruptura, i,contra la seva voluntat, facilitar la tasca dels qui esgrimeixen objectius avui maximalistes per negociar no la ruptura, sinó la reforma, en millors condicions.

Es per això que nosaltres, mitjançant el nostre Comitè Executiu, hem dit que:

"El PSUC secunda decididament el dret del poble valencià -amb qui ens sentim agermanats per la llengua i per la història- a l'autonomia i a l'autogovern mitjançant les formes que ell lliurement decideixi en el curs del procés constituent. I, en oposar-se a la reivindicació d'un "govern provisional de la Generalitat del País Valencià d'ençà del moment de la ruptura",ho fa en funció dels interessos del poble català, del poble valencià, de tots els pobles d'Espanya, l'interès primordial dels quals és la conquesta de la democràcia.

COMUNICAT DEL C.E. DEL PSUC

El Comitè Executiu del PSUC aprova la posició defensada pel representant del nostre Partit, Carles Caussa, en la trobada Assemblea de Catalunya-Taula. Considerem que l'Assemblea de Catalunya no podia subscriure la reivindicació de "govern de la Generalitat del País Valencià d'ençà del moment de la ruptura" que proposava la Taula, la qual desborda els quatre punts programàtics de l'A de C i els acords presos fins ara pels òrgans representatius d'aquesta.

Les bases programàtiques de l'Assemblea de Catalunya inclouen només reivindicacions susceptibles de ser acceptades per la totalitat de les forces interessades en un canvi democràtic que doni a cadascuna d'elles la possibilitat de lluitar després per tal de fer realitat llurs programes mitjançant l'exercici de la sobirania popular.

El PSUC lluita per la transformació socialista de la societat. En funció d'aquest objectiu, el seu programa té com a fites principals la defensa del dret del poble de Catalunya a l'autodeterminació i la proposta de constituir una República Federal espanyola basada en la unió voluntària de les nacions i regions que integren l'actual Estat espanyol i en el respecte a la voluntat majoritària dels habitants de cadascuna d'elles expressada per mitjà d'eleccions lliures. Després que s'hagi produït el canvi democràtic i el govern provisional convoqui Corts Constituents, el PSUC, tot sol o en aliança amb els partits que defensin posicions semblants o coincidents amb les seves, cridarà el poble a votar en favor del seu projecte de marxa cap al socialisme en la democràcia i, si obté la majoria, passarà a aplicar aquest projecte d'acord amb les normes establertes per la nova Constitució.

Però en l'etapa present, el PSUC no proposa que l'Assemblea de Catalunya ni les altres instàncies unitàries de Catalunya o del conjunt d'Espanya adoptin reivindicacions socialistes que farien impossible la unitat democràtica indispensable per a la liquidació del règim dictatorial franquista -encara viu-, que constitueix el primer obstacle a eliminar per tal que el poble de Catalunya pugui arribar a autodeterminar-se i a construir el socialisme. Es per aquesta raó que el PSUC s'oposa que l'Assemblea de Catalunya doni suport a la reivindicació de la Taula d'un "govern provisional de la Generalitat del País Valencià d'ençà del moment de la ruptura", que introduïria un greu obstacle per a arribar a l'acord de l'oposició democràtica de tot Espanya, exigència de la negociació de la ruptura pactada i de la lluita per al canvi democràtic. Si l'Assemblea de Catalunya abonés aquesta reivindicació de la Taula no solament es dificultaria la unitat de l'oposició i el pacte per la ruptura, sinó que es facilitarien els plans dels qui volen tornar endarrera o l'establiment d'un nou poder dictatorial, cosa que suposaria retardar la satisfacció de les justes aspiracions del poble valencià.

La reivindicació de l'Estatut del 32 i d'un govern provisional de la Generalitat per a Catalunya, que l'Assemblea de Catalunya inclou en el seu propi programa, no es pot equiparar avui a les reivindicacions de la Taula. La personalitat nacional de Catalunya és reconeguda per totes les forces democràtiques per raons històriques evidents que no es donen a València, entre altres el fet que Catalunya ja tingué el seu Estatut d'autonomia, que ara reivindica, com a resultat de l'exercici de la democràcia i que fou aprovat en unes eleccions lliures per la immensa majoria dels electors.

El PSUC refusa les acusacions d'insolidaritat amb el poble valencià que li atribueixen les declaracions de diferents grups i personalitats falsejant barroerament les posicions del nostre partit. Això ens fa pensar que les esmentades declaracions empren aquest tema per tal de limitar l'autoritat de l'Assemblea de Catalunya i per fer anticomunisme gratuït.

El PSUC secunda decididament el dret del poble valencià -amb qui ens sentim agermanats per la llengua i per la història- a l'autonomia i a l'autogovern mitjançant les formes que ell lliurement decideixi en el curs del procés constituent. I, en oposar-se a la reivindicació d'un "govern provisional de la Generalitat del País Valencià d'ençà del moment de la ruptura",ho fa en funció dels interessos del poble català, del poble valencià, de tots els pobles d'Espanya, l'interès primordial dels quals és la conquesta de la democràcia.

18 d'agost de 1976

EL COMITÈ EXECUTIU DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

LA LLUITA A MOTOR IBÈRICA NO HA ACABAT

Amb el judici a la Magistratura de Treball nº 1 de Barcelona, el proper dia 15 de setembre a les 10 del matí, es clourà una etapa de la lluita que els treballadors de MOTOR IBERICA han sostingut contra una de les patronals més dures del país, en defensa de les seves principals reivindicacions: l'anul.lació de sancions, un augment lineal de 4.000 pessetes mensuals i la readmissió de tots els despatxats.

El 28 d'abril -al mateix temps que a les empreses del "petit metall"- s'inicia la vaga, que ha durat més de cent dies. Les incidències d'aquesta lluita han ocupat l'atenció pública per les combatives accions al carrer,per la solidaritat econòmica i de tota mena que els treballadors han sabut desenvolupar entorn d'ells, pel suport de les seves famílies, en especial el tancament a l'església de Sant Andreu de dones i fills durant 27 dies, i també per les negociacions que l'empresa feia estèrils una i altra vegada amb la seva postura intransigent.

La tornada al treball ha donat lloc a una polèmica entre els qui defensaven el manteniment de la vaga fins al setembre, per poder imposar les reivindicacions a l'empresa,i els qui,en canvi, creien que les condicions no ho permetien.

Els nostres companys de MOTOR IBERICA van defensar, a partir d'un cert moment, una postura que representés realment una sortida, que permetés d'anar un pas endavant, encara que aparentment fos donar dos passos enrera. La decisió de tornar al treball després de negociar les condicions menys dolentes, quan la llarga durada de la vaga pesava ja fortament sobre les espatlles dels treballadors, era una alternativa realista. No es pot oblidar que vivim encara sota les lleis i l'aparell repressiu feixista, sense un sindicat obrer que representi els interessos dels treballadors. Aquesta postura era realista perquè partia de l'anàlisi d'una situació concreta que era que, així com a les primeres assemblees van assistir-hi 3.000 treballadors, a les darreres només hi participaven uns 500. I qui en decideix en assemblea el 4 d'agost la tornada al treball, pesa el fet que més del 65 per cent dels companys estaven dins.

En moments així, quan les dificultats creixen i es topa amb la intransigència de la patronal que utilitza amb tota la força les seves armes repressives contra la classe obrera, és una fàcil temptació per a l'avantguarda radicalitzar les seves posicions en un "tot o res" que és un camí sense sortida, sense valorar que l'esforç que s'havia fet en solidaritat amb MOTOR IBERICA, tot i sent molt important, no ho fou prou per a aconseguir trencar la intransigència de l'empresa; que les vacances estaven a sobre; i que els companys -encara que les votacions, fetes amb el cor calent, les guanyaven àmpliament els plantejaments maximalistes en assemblees cada cop manys nombroses- no entenien per què havien de seguir un camí que no portava enlloc, perquè les vagues s'han de fer amb ànim de guanyar les.

Es cert que la situació política general no era del tot desfavorable, que el ressò era important i que aconseguir que la lluita arribés al setembre hagués pogut ajudar a la represa del moviment reivindicatiu a la tardor. Però, així i tot, com deia un destacat dirigent, "les vagues no es poden fer sense obrers" i la majoria dels treballadors no veien clar a qui interessava allargar la vaga en aquelles condicions. No es pot justificar l'intent de mantenir-la només perquè servís d'impuls del moviment obrer a la tardor.

Creiem que l'anàlisi de la situació que han fet els nostres companys del PSUC dins de la Comissió Obrera i a les assemblees és correcta, i així ho han comprès les dotzenes de nous militants que han entrat al Partit en el transcurs de la lluita. Serà necessari continuar discutint sobre com ha de ser aquest sindicalisme de classe que preconitzen les CCOO. Però l'experiència del moviment obrer ensenya que quan la lluita no s'estén prou, quan la durada d'una vaga desgasta més els obrers que no l'empresa i quan es perden les perspectives de guanyar, el que és revolucionari és saber replegar forces -tot i havent de sofrir doloroses baixes- per continuar la lluita en millors condicions.

I les millors condicions, a MOTOR IBERICA, s'han de crear en primer lloc entorn del judici del dia 15, al voltant del qual cal desplegar, a tot el país, la màxima solidaritat,amb la presència a Magistratura i amb accions, ja des d'ara mateix,de tot tipus, parades, manifestacions, assemblees a les fàbriques, recollida de diners,etc., i en el conveni de MOTOR IBERICA que s'ha de discutir aquesta tardor en el qual la reivindicació més sentida pels treballadors serà, sens dubte, l'anul.lació de sancions, la readmissió dels despatxats, l'amnistia laboral.

ANTONI FERRER

EL MOVIMENT OBRER, PUNTA DE LLANÇA DE LA RUPTURA

El cost de la vida i el continu augment del nombre de treballadors aturats no deixen molts dubtes sobre les perspectives de les lluites obreres per a la tardor i l'hivern. Les mateixes xifres oficials -sempre molt per sota de la realitat- no poden amagar que la crisi econòmica cau fortament sobre la classe obrera, mentre l'oligarquia financera i monopolista enforteix els seus beneficis i apuntala políticament els seus privilegis, que voldria pels segles dels segles.

Els molts problemes pendents queden de manifest en la gran quantitat de laudes dictats aquest any -i que representen convenis que s'hauran de renovar aquesta tardor-, als quals se sumaran els que caduquen ara; en el clam d'amnistia laboral que no ha quedat satisfet, malgrat les accions realitzades per aconseguir-ho i les mostres positives, però escasses, de Siemens, Laforsa, Roca, Meler, Clausor, Pegaso, INP, SEAT, etc.; en la inutilitat, cada cop més palesa, del sindicat verticalista; en el milió i escaig d'aturats que avui hi ha a tot l'estat espanyol;en el poder adquisitiu cada cop més baix dels nostres salaris, que pugen menys que els preus, etc.

Davant d'aquesta situació de crisi política i econòmica, les lluites obreres han de ser la punta de llança del moviment democràtic per la ruptura política i sindical, tant perquè la ruptura no serà possible sense la participació dels treballadors, com per imposar en el procés de canvi una correlació de forces que doni com a resultat una democràcia tan avançada com sigui possible, que respongui als interessos antimonopolistes de la majoria de la població.

I també perquè la classe obrera no ha de continuar sent quasi exclusivament l'única que rebi el pes feixuc de la crisi econòmica.Les plataformes reivindicatives han d'anar a aconseguir la defensa del poder de compra del salari, amb una escala mòbil; amb augments lineals, reclamant un salari digne per 40 hores setmanals de treball. Han de plantejar també problemes més de fons per combatre l'atur, com el control de les hores extres per comissions de treballadors -cada vuit hores extres que es fan al dia és un company sense feina-; mantenir el nivell d'ocupació,negociant amb l'empresa la substitució de les baixes en la plantilla; el control dels ritmes de producció; l'escolarització efectiva i gratuïta fins als 16 anys i la jubilació als 60,la qual cosa, a més a més de ser justa , deixaria lliures molts llocs de treball que podrien ser ocupats per obrers que avui estan parats, i molts d'ells cobren el subsidi d'atur; etc.

L'ofensiva del moviment obrer,aquesta tardor, ha de ser forta. La necessitat de la ruptura democràtica per les llibertats polítiques i sindicals, i les necessitats de treball i salari digne per part dels treballadors, ho exigeixen.

ANTONI FERRER

LA POLÍTICA DEL PCE I DEL PSUC RESPON ALS INTERESSOS DEL POBLE CATALÀ

DEL DISCURS DEL COMPANY GREGORI LÓPEZ RAIMUNDO A LA SESSIÓ PÚBLICA DEL PLE DEL COMITÈ CENTRAL DEL PARTIT COMUNISTA D'ESPANYA CELEBRADA A ROMA EL 28 DE JULIOL

Gregori López Raimundo, Secretari General del PSUC i membre del Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya, fou un dels oradors a la sessió pública del Comitè Central del PCE celebrada a Roma el 28 de juliol. Com que no disposem de prou espai per reproduir, com voldríem, tot el discurs del company López Raimundo, n'oferim tot seguit un fragment:

Com se sap. el PSUC, partit dels comunistes catalans, manté des de la seva fundació relacions de col.laboració amb el PCE que, a la pràctica, fan d'ambdós partits un tot únic, tal com correspon a la seva condició de partits marxistes revolucionaris que actuen dins dels marcs d'un mateix estat, tal com correspon a la seva vocació de ser destacament dirigent de la lluita de la classe obrera única espanyola pels seus drets específics, per la democràcia i el socialisme per als pobles d'Espanya.

La presència de militants del PSUC al Comitè Central i al Comitè Executiu del PCE és un reflex d'aquestes relacions, que serveixen ensems a la lluita del poble català pels seus drets i aspiracions nacionals i al combat general per una Espanya democràtica.

La nostra participació en aquest acte subratlla i referma la comunitat combatent establerta pels nostres dos partits durant els darrers 40 anys. Des dels dies atzarosos que es va fundar el PSUC fins avui, hem afrontat plegats les dificultats de la guerra i de la clandestinitat; junts elaboràrem la política de reconciliació nacional i la proposta de pacte per la llibertat; junts preconitzem avui la ruptura pactada, garantia del trànsit pacífic del règim actual, herència d'en Franco, a un altre que expressi la sobirania popular; junts estem sortint a la superfície i combatem la tolerància discriminada que la Llei d'Associacions pretén institucionalitzar.

La política que defensem a l'unison el PCE i el PSUC respon als interessos vitals del poble català. El manteniment del règim nascut del sollevament franquista del 1936, que Franco va llegar als seus successors "lligat i ben lligat" i que el reformisme pretén perpetuar, és incompatible amb les aspiracions de Catalunya a l'autogovern, al restabliment de les lleis i institucions regulades per l'Estatut d'Autonomia de 1932 que reclama unànimement el poble català.

No és possible d'oblidar que el sollevament franquista fou essencialment anticatalanista;que l'Estatut, les institucions i peculiaritats nacionals catalanes -compreses la seva llengua i la seva cultura- foren proscrites i perseguides a sang i foc pels vencedors de la guerra civil; que el "bunker" atrinxerat a la burocràcia del *Movimiento* i de l'OSE, a les Corts, al Consell del Regne i a d'altres organismes de poder, és format,en bona part, per antics feixistes que mantenen vives llurs velles fòbies anticatalanes.

El govern Suárez, com el seu antecessor, és un resultat del compromís que hi ha entre les distintes famílies franquistes, amb la diferència respecte al d'Arias-Fraga de ser format per segones figures. Com en l'anterior, en l'actual govern hi ha ministres que es proclamen partidaris de la democràcia. Però hi ha també ministres lligats al "bunker", que consideren el poder com la propietat privada dels vencedors de la guerra civil i que rebutgen la idea mateixa que l'actual sistema pot ser substituït per un altre que representi la voluntat de la majoria del país. Els ministres lligats al "bunker" varen acceptar que a la Declaració Ministerial hi haguès afirmacions aparentment prodemocràtiques, però després han continuat defensant posicions immobilistes, contràries a la lletra de la Declaració Ministerial. I el nou ministre de la Governació, que es defineix com "reformista" i com "amic de Catalunya", va accentuar les prohibicions i la repressió contra l'exercici a Catalunya dels drets i llibertats que el Govern diu que vol instituïr. Alguns mítings del PSUC que el Governador de Barcelona havia autoritzat foren prohibits per ordre expressa d'en Martín Villa, el qual també va denegar l'autorització per celebrar la manifestació pro-amnistia convocada per l'Assemblea de Catalunya i va donar instruccions per reprimir sense contemplacions la Marxa per la Llibertat -promoguda per Pax Christi- i qualsevol altre intent de manifestació pública no autoritzada. Es a dir, les paraules del Govern milloraren amb la Declaració Ministerial, però la seva acció empitjorà visiblement, si més no a Catalunya.

Aquesta conducta del Govern va accentuar l'escepticisme amb què la premsa i l'opinió pública catalanes varen rebre la Declaració Ministerial. Els diaris de Barcelona han escrit,amb raó, que si el Govern vol, efectivament, menar el país cap a la democràcia ho ha de demostrar arraconant les lleis i institucions actuals, promulgant l'amnistia, negociant amb l'oposició la ruptura pactada, ço és, obrint pas a la formació d'un Govern Provisional de Reconciliació que, prèvia la institució de les llibertats, s'assigni com a tasca prioritària convocar eleccions a Corts Constituents.

El PSUC considera que aquesta és la solució que l'oposició democràtica, articulada a escala de tot Espanya, ha de buscar decididament, solució que hauria de comprendre la instauració a Catalunya d'un Govern Provisional de la Generalitat que, durant el període constituent, actuï d'acord amb les lleis i prerrogatives compreses en l'Estatut de 1932.

L'oposició, d'acord a nivell espanyol, pot i ha de dialogar amb els reformistes del govern no pas per pactar *la reforma*, sinó per arribar a la *ruptura* i obrir el període constituent, tal com ha proposat aquí S. Carrillo. Els projectes reformistes del govern anterior -d'eleccions municipals, de reforma sindical, de règim especial per a Catalunya, etc.- varen envellir abans d'arribar a néixer com a conseqüència de la lluita i de la pressió de les masses, com a resultat de l'exigència general de democràcia plena. D'igual manera, si l'oposició actua unida i accentua la seva ofensiva tant en el terreny de la negociació com en el de la mobilització de masses, la Declaració Ministerial del govern Suàrez quedarà ràpidament oblidada i la ruptura sense violència esdevindrà realitat.

En tot cas, aquesta és la línia que defensa i defensarà el PSUC al si del Consell de Forces Polítiques de Catalunya, a l'Assemblea de Catalunya, en tota la seva activitat.

El discurs del company López Raimundo acaba amb aquests mots:

El PSUC, qualssevol que siguin les dificultats que encara hagi d'afrontar, farà honor a la confiança que li atorguen desenes de milers de treballadors i demòcrates catalans de totes les condicions socials com a força dirigent de la lluita pels seus drets nacionals.

Igualment, els comunistes i demòcrates de tot Espanya poden estar segurs que el partit dels comunistes catalans no regatejarà esforços ni sacrificis per aconseguir que el conjunt de l'oposició i tot el poble de Catalunya contribueixin,amb tot el seu pes,a la batalla pel canvi que ha d'obrir pas a un règim nou, expressió de la voluntat democràtica dels pobles d'Espanya.

PER QUÈ NO APROVEM L'ASSEMBLEA NACIONAL PROVISIONAL QUE SUGGEREIX EL SR. TARRADELLAS

A la vista dels comentaris apareguts a la premsa sobre la resposta donada pel nostre Secretari General a una pregunta de "El Noticiero Universal" sobre *"la tesi del Sr. Tarradellas de constituir una Assemblea Nacional de Catalunya"*, "Treball" té l'encàrrec de fer les puntualitzacions següents:

1r. No estem d'acord amb el projecte d'Assemblea Nacional Provisional com a organisme substitutiu del Consell de Forces Polítiques de Catalunya i l'Assemblea de Catalunya. Tal com nosaltres ho veiem, el Consell i l'Assemblea han de mantenir-se i reforçar-se.El Consell s'ha de reforçar fins a abraçar la totalitat dels partits polítics catalans i l'Assemblea fins a integrar la gran majoria d'organitzacions , entitats i moviments democràtics susceptibles de mobilitzar-se en suport dels quatre punts constitutius d'aquella.

2n. Entenem que els partits polítics catalans no han d'establir relacions de dependència amb el President de la Generalitat ni amb el Govern quan n'hi hagi -tot i que actuïn a l'unison amb ells i amb la mateixa orientació-, ni traspassar-los llurs responsabilitats específiques al capdavant de la lluita de les masses populars de Catalunya i en la promoció de l'acord o la coordinació d'aquesta lluita amb la que lliurin les forces democràtiques del conjunt de l'Estat espanyol per tal d'aconseguir el canvi polític indispensable perquè s'exerceixi la sobirania popular a Catalunya i a tot Espanya.

Creiem que les responsabilitats de la Presidència de la Generalitat es refereixen especialment a la formació del Govern Provisional i a l'actuació d'aquest a partir dels postulats de l'Estatut d'Autonomia de 1.932.

3r. L'organisme que es proposa no podria exercir les funcions que acompleix l'Assemblea de Catalunya en tant que marc únitari de masses,obert i descentralitzat, dirigit a promoure la mobilització del poble de Catalunya per la ruptura democràtica i per la recuperació de la seva autonomia.

4t. L'argument que el nou organisme és necessari en virtut de les diferències existents entre Consell i Assemblea -que es refereixen essencialment a la forma de donar cap a les relacions amb els organismes de la resta d'Espanya- no té consistència. perquè aquestes diferències es poden resoldre sobre la base de la discussió i de la participació conjunta o col.legiada d'ambdós organismes a les negociacions i acords amb l'oposició democràtica espanyola.

5è. Tampoc no podríem acceptar el mètode de designació de l'ANP que es proposa. El Sr. Tarradellas diu, a "El Correo Catalán" del 18 d'agost, que faria la designació dels delegats de l'Assemblea Nacional Provisional a partir d'una terna presentada per les organitzacions. Aquesta fórmula és profundament antidemocràtica, perquè permetria al President de la Generalitat condicionar una cosa tan estrictament pròpia de les organitzacions com és la designació de les persones que les han de representar. La forma com el Sr. Tarradellas defensa aquest mètode de designació permet témer, de més a més, que concep l'ANP com un òrgan dependent de la presidència. A les seves declaracions al "Correo" del 18 d'agost, el Sr. Tarradellas diu textualment: " *L'única cosa en què insisteixo, i aquesta és una postura irreversible, és que els delegats han de ser nomenats pel president de la Generalitat. En això no accepto cap discussió amb ningú."* I més endavant afegeix: "*... jo no nomenaré ningú que no tingui la meva confiança personal, ni la meva confiança política".*

6è. Aquesta posició del PSUC no suposa, com alguns afirmen, un atac al Sr. Tarradellas, sinó el rebuig de la seva suggerència de crear una Assemblea Nacional Provisional amb les característiques i el mètode que ell mateix ha explicat a la premsa barcelonina.

RESOLUCIÓ DEL PLE DEL COMITÈ CENTRAL DEL PCE

El Ple del C.C.del PCE, reunit a Roma el 28 de juliol de 1976, en sessió pública, prèvia consulta a cadascun dels seus membres acorda:

1) Confirmar la seva postura que l'oposició, en el seu conjunt, per entaular un diàleg amb el Govern hauria de posar les següents condicions per a una transformació democràtica:

a) Promulgació d'una amnistia general per a tots els presos i exiliats polítics, sense exclusions.

b) Congelació de la Llei d'Associacions fins que existeixin condicions per a elaborar-ne una altra de realment democràtica i, mentrestant, que puguin funcionar lliurement tots els partits polítics sense excepció.

c) Constitució d'un Govern Provisional, de reconciliació nacional, en el qual estiguin representats tots els grups de dreta, centre i esquerra coincidents en el restabliment de la sobirania popular. Aquest Govern tindrà un termini limitat d'actuació,i la seva tasca essencial serà la d'actuar com un comitè electoral i un garant de la llibertat per a tothom.També hauria de prendre i impulsar mesures d'urgència per tal de reduir la desocupació, i garantir un subsidi als qui no tinguin feina; mesures per tal d'elevar els salaris i pensions més baixos i per tal d'assegurar als productors del camp, particularment als més modestos, preus remuneradors per als seus productes.

d) Obertura d'un període constituent amb la convocatòria d'eleccions a una Assemblea investida de plens poders per a elaborar una Constitució del país.

e) Formació de governs autònoms a Catalunya, Euskadi i Galícia sobre la base dels Estatuts d'autonomia històrics. Elaboració d'Estatuts d'autonomia per als altres pobles i regions d'Espanya que els reclamen, inici d'una solució democràtica dels fets diferencials.

2) Seguir laborant per reforçar *Coordinación Democrática* i ampliar-la a d'altres forces, tot estrenyent també els seus lligams amb les instàncies unitàries de les nacionalitats i regions.

3) Editar, a partir d'aquesta tardor, el Carnet del Partit, que serà lliurat a tots els seus membres.

Roma, 28 de juliol de 1976

EL COMITÈ CENTRAL DEL PARTIT COMUNISTA D'ESPANYA.

EL DRET A LA PRÒPIA LLENGUA

L'ús de la llengua pròpia a tots els nivells de la vida pública és no tan sols una aspiració del poble català, assumida per les seves instàncies polítiques unitàries sinó un dret fonamental reconegut per la Declaració Universal dels Drets de l'Home. Lluís M. Xirinacs, amb la seva actitud davant el jutge insistint a declarar en llengua catalana, no ha fet sinó defensar el dret legítim que té tot català a usar la seva llengua en el seu país.

Si hi ha alguna disposició legal en vigor que es trobi en contradicció amb aquest dret col.lectiu universalment reconegut, cal que la legislació sigui modificada de manera que no siguin conculcades els drets del poble català a l'ús oficial de la seva llengua, sense cap restricció.

Els sotasignats, en manifestar públicament aquesta posició, expressem al mateix temps la nostra adhesió personal a Lluís M. Xirinacs i ens fem solidaris de la seva actitud reivindicativa d'un dret democràtic irrenunciable del nostre poble.

Barcelona, 29 de juliol de 1976.

Jordi Carbonell, Antoni Tàpies, Josep Benet, Xavier Folch, Pere Portabella, Ricard Lobo, Amparo Pineda, Joan Anton Sànchez Carratè, Claris Matheu, Jordi Llimona, Agustí de Semir, Rafael Ribó, Miquel Sellarès, Enric Nosàs, Xavier Castellà, Montse Olivan, Joan Camps, Salvador Casanovas, Quim Capdevila, Ramon Bastardes, Juan Domingo Linde, Jacint Humet, Felip Solé Sabarís, Josep Cullell, Xavier Tobajas, José Herreros, Carles Caussa, Ferran Fullà, Eulàlia Berenguer, Joan Reventós, Joan Senent-Josa, Jordi Marsal, Joan Martínez Alier, Miquel Roca Junyent, Narcís Serra, Joaquim Pibernat, Borja Aragay, Albert Pons, Miquel Esquirol.

AMNISTIA

ELS FETS DENUNCIEN

Que l'anomenada *amnistia* decretada el 30 de juliol no té res d'amnistia és una cosa que tothom sap i que tothom diu. Fins i tot com a indult, n'és un de molt minso, agreujat pel caràcter arbitrari de la seva aplicació discriminatòria i selectiva, facilitada pel decret mateix.

Cap argument per denunciar la pseudo-amnistia no és tan contundent com els fets. I els fets són que només una part molt petita de presos polítics han estat alliberats pel decret del 30 de juliol. Fonts d'advocats afirmen que només s'han beneficiat del decret uns 60 presos polítics. Els fets són que en Pau Morales, membre de la Joventut Comunista de Catalunya, empresonat des de l'any 1972 i amb una condemna de 12 anys i un dia, continua tancat a hores d'ara, com continuen tancats molts altres presos polítics de Catalunya, a diferents presons de tot Espanya, la llista dels quals és la següent:

Antoni Nieto Gallardo, del FRAP
Carles Urritz Geli, del FRAP
Miquel Inglés Pedrero, del PCE (i)
Ramon Caballero Delgado, del PCE (i)
Miquel Jiménez Hinojosa, del PCE (i)
Frederic Sànchez Juliachs, del PCE (i)
Josep M. Palomas Santamaria, del PCE (i)
Josep Lluís Pons Llovet, del MIL
Joan Antoni Giró Adan, del P.Carlí
Ferran Carballo Blanco, de la CNT
Salvador Soriano Martínez, anarquista
Floreal Rodríguez de la Paz, anarquista
Eusebi González Romero, del PCR
Alvar Noguera Calvet, de "Hoz y Martillo"
Ramon Llorca López, del FAC
Pau Morales Moraga, de la JCC
Domènec Humbert Maestre
Emili Salinas Rosario
Ramon Trilla Farré
Sempronià Fernández Fernández, de CNT
Vicenç Iglesias Romeu, de CNT
Joan Miquel Seijo Armada
Josep Campos Otero
Antoni Soriano Belmar
Josep Massana
Josep Lluís Alonso Pérez.

La major part d'aquestes persones compleixen condemnes de 14, 16, 18, 30 anys. La condemna d'en Pons Llovet és de 51 anys i un dia. Tots ells haurien de ser ja a casa seva, fa dies, si això que en diuen *amnistia* ho fos de debò.

Els fets i no les paraules compten. I els fets ens manen continuar lluitant per l'amnistia total, sense discriminacions, sense trampes.

NOTA: Aquesta llista dels presos polítics de Catalunya és del 18 d'agost. A causa de la sospitosa foscor informativa oficial sobre l'aplicació del decret i al silenci exprès pel que fa a noms, no podem dir quins son els tres o quatre, dels esmentats, que sembla *que han sortit i que, segons diuen, són de la CNT.*

LA MARXA DE LA LLIBERTAT CONTINUA

Cal retre homenatge als homes i dones que travessen caminant tot Catalunya, des del 4 de juliol, per expressar l'anhel de llibertat que sent el nostre poble i tots els pobles d'Espanya. Les forces repressives els apallissen, els detenen, malden per deturar aquest caminar de tan noble simbolisme. Però els marxaires, valents i abnegats, continuen. Les columnes s'acosten a Poblet, on han de confluir totes el 12 de setembre.

Avancen en ordre i en pau. I l'un i l'altra només es trenquen per l'acció repressiva. Als llocs on les autoritats locals ho han permès -o ho han pogut permetre- els actes d'arribada de la Marxa han estat celebrats sense cap mena d'incident.

Saludem un cop més la Marxa i els marxaires i saludem també l'actitud democràtica d'algunes autoritats municipals, entre elles el consistori del Vendrell que ha dimitit en bloc com a protesta perquè la policia va reprimir la Marxa al seu poble.

EL MÍTING PROHIBIT

El govern francès va prohibir, com és sabut, el míting que havia de celebrar-se el 25 de juliol al Rosselló amb motiu del 40 aniversari del PSUC.

TREBALL manifesta la seva més enèrgica repulsa per aquesta violació injustificable dels drets de reunió i expressió per part del govern Chirac, confabulat amb Adolfo Suárez en les seves maniobres per discriminar els comunistes de l'Estat espanyol.

La prohibició s'afegeix a la il·legalitat que pesa des de 1954 en territori francès sobre les organitzacions del PCE i del PSUC, i a les limitacions al dret d'asil contra alguns patriotes i revolucionaris bascs. Malgrat la tradicional hospitalitat de la República francesa devers els exiliats espanyols, el govern francès s'ha posat novament al servei dels interessos antidemocràtics de la dictadura espanyola.

El Partit Comunista Francès, organitzador de l'acte, va protestar enèrgicament i va fer gestions per fer reconsiderar la prohibició. Claude Estier, de la direcció del Partit Socialista Francès, va intervenir també prop del govern en el mateix sentit.

QUANTS S'HI HAURIEN REUNIT?

Tot i que la direcció del PSUC va fer pública la seva decisió de desconvocar l'acte, molts van anar-hi. Ja a les "Sis hores de Canet" el PSUC fou un protagonista de primera fila. S'hi van sentir nombrosos crits favorables al nostre partit i de protesta per la prohibició. Des de Canet s'organitzaren grups per anar l'endemà al Rosselló.

Tenim notícia que foren llogats dotzenes i dotzenes d'autocars de moltes localitats i comarques catalanes. Alguns dels empresaris van retornar la paga i senyal del lloguer de l'autocar en saber la raó de la suspensió del viatge. A Cornellà sol, la reserva d'autocars era d'una dotzena, sense comptar els cotxes particulars.

També de fora de Catalunya s'havia preparat una assistència nombrosa. A la frontera, sabem que la policia va impedir el pas d'un autocar d'Alcalà de Henares. A Madrid hi havia 14 autocars a punt, dels quals tinguem notícia. Al País Basc, Aragó i altres punts d'Espanya s'havien organitzat viatges col·lectius. De l'emigració espanyola a Bèlgica, Alemanya Federal, Suïssa i França, s'han comptat uns 70 autocars, que probablement eren més.

No és, doncs, exagerat suposar que el nombre d'assistents hagués pujat a vàries dotzenes de milers. Per Cotlliure van passar centenars i centenars de persones durant tot el dia. La tomba de Machado, presidida per una gran bandera republicana i plena de flors vermelles i grogues formant les quatre barres, va ser un dels punts de concentració, fins i tot amb petits mítings i parlaments.

160 intel·lectuals catalans saluden el psuc

Amb motiu de la commemoració del quarantè aniversari d'un fet històric decisiu en la vida catalana contemporània, com és la creació, després d'un llarg debat entre els membres del Partit Català Proletari, el Partit Comunista de Catalunya, la Federació Catalana del Partit Socialista Obrer Espanyol i la Unió Socialista de Catalunya, d'un partit comunista català independent, nosaltres, democràtes catalans de diverses posicions ideològiques i polítiques, saludem cordialment el Partit Socialista Unificat de Catalunya i, ensems que retem homenatge als comunistes catalans que han pagat amb la vida, la presó o l'exili llur fidelitat a la classe obrera i a Catalunya, afirmem rotundament que no hi haurà veritable democràcia, ni en terra catalana ni a l'Estat espanyol, sense la plena participació política en la construcció d'un futur democràtic del partit dels qui, com a comunistes i com a catalans, han lluitat sense treva contra el feixisme per les llibertats polítiques i nacionals de Catalunya.

Antoni Tàpies, Jordi Carbonell, Josep M. Castellet, Agustí de Semir, Josep Benet, Raimon, Joan Brossa, Oriol Bohigas, Joan Vinyoli, Pere Portabella, Josep Lluís Sert, Joan Miró, Salvador Espriu, Joan Oliver (Pere Quart), Manuel de Pedrolo, Lluís M. Xirinacs, Marta Mata, Ramon Moragas, Tomàs Roig i Llop, Maria Aurèlia Capmany, Maurici Serrahima, Fèlix Cucurull, Alexandre Cirici Pellicer, Montserrat Roig, Jaume Fuster, Maria Antònia Oliver, Francesc Sitjà, Joaquim Gomis, Jordi Llimona, Josep Lligades, Roser Bofill, Ramon Bastardes, Francesc Pi de la Serra, Lluís Llach, Maria del Mar Bonet, Ovidi Montllor, Ramon Muntaner, Enric Gispert, Manuel Valls, Jordi Herralde, Enric Lluch, Manuel Jiménez de Parga, Joan Córdoba, Josep Lluís Sureda, Angel Latorre, Antonia Luna, Joaquim Molas, Josep Maria Bricall, Santiago Roldan, Oriol Casanovas, Pasqual Maragall, Miquel Izard, Isidre Molas, Eugeni Giralt, Miquel de Moragas, Antonio Alvarez-Solís, Enric Sopena, Carlos Pérez de Rozas, Antonio Franco, Miquel A. Bastenier, Francesc Vila (Cesc), J. Perich, Nèstor Lujan, J. Martí Gómez, Joaquim Ibar, Joan Anton Benach, Josep M. Huertas Claveria, Juan Marsé, Núria Pompeia, Soledad Balaguer, Rafael Wirth, Maruja Torres, Margarita Rivière, Anna Balletbò, Miquel Porter Moix, Esther Boix, Carme Aguadé, José Corredor-Matheos, J. Pere Viladecans, Josep Guinovart, Pere Puiggrós, J. Guerrero-Medina, Argimon, Francesc Artigau, Quintín Cabrera, Ricard Salvat, Terenci Moix, Núria Espert, Josep M. Benet i Jornet, J. Anton Codina, Josep Camps, Joan Travé, Josep Dalmau, Joan Botam i Casals, Pere Lluís Font, Maria Rosa Viró, Jaume Duch, Ricard Lobo, Joaquim Maristany, Jordi Parpal, Ricard Pedrals, Ignasi Pujades, Josep Ribera, Anna M. Roig, Frederic Bassó, Mercè Artigas, Lluís Izquierdo, Anna Maria Seix, Josep M. Sagristà, Maria Sanahuja, Sebastià Benet, Montserrat Pugés, M. Raquel Martorí, Manuel Adroer, M. Lluïsa Oliveres, Josep M. Pedrals, Núria Pugés, Jaume Botey, Manuel Marcet, Jacint Humet, Josep M. Coll, Montserrat Albet, Josep M. Serra, M. Teresa Majem, Ramon Comas, Joan Garcia Grau, Francisco Candel, Ricard Bofill, Salvador Clotas, Serena Vergano, Xavier Fàbregas, Joan Pros, Xavier Rubert de Ventós, Jaime Gil de Biedma, Carlos Barral, Luís Goytisolo, José Agustín Goytisolo, Joaquim Marco, Rosa Regàs, Felip Solé Sabarís, Catalina Nadal de Solé, Ramon Vidal Teixidor, Ramon Viladàs, M. Rosario García Verde, A. González Troyano, Luís López de Lamadrid, Elisa Lamas, Josep M. Carandell, Santiago Dezeus, Maria Girona, Albert Ràfols Casamada, Rafael Azella, Rafael Borràs, Carlos Rojas, Antoni Padilla Bolívar, Ferran Repiso, Naito Arbó, Xavier Vilaró, Josep Maria Martorell, Ramon Canals.

40 anys

Publiquem un poema que ens ha enviat la companya "Isabel":

40 anys.
40 anys de lluita.
40 anys de sang.
40 anys de morts.
40 anys de pors.
40 anys de fe.
40 anys de guanys pam a pam,
amb sang, amb morts, amb pors,
amb fe.
40 anys: el present i el futur hem
gestat,
amb amors i amb dolors,
en el generós ventre del nostre
poble.

ISABEL

la celebració continua

La celebració del 40 aniversari no s'ha acabat. La direcció del PSUC ha tornat a demanar autorització per la celebració del míting central a Barcelona el dia 5 de setembre.

Totes les organitzacions que no ho hagin fet han de proposar-se de fer presentacions -i mítings allà on sigui possible- del Partit a les empreses, als barris, a les localitats, a tot arreu. Cal reemprendre la tasca de difusió de premsa i propaganda del 40 aniversari, en particular del TREBALL extra, de l'opuscle del nostre Secretari General sobre la història del PSUC i els altres materials editats per la direcció. Al mateix temps, cal multiplicar les iniciatives locals d'edició de propaganda, des de fulls i cartells, passant per etiquetes engomades, fins a iniciatives com l'edició, a Sabadell, d'un opuscle de 28 pàgines que recull la història del Partit i, en particular, la història del PSUC a Sabadell.

La celebració ha de servir, com dèiem al número anterior, per donar un gran impuls al reclutament de nous membres, tasca avui importantíssima, per a la qual el lliurament dels carnets del PSUC ha de ser de gran utilitat.

crida als treballadors
INGRESSEU AL PSUC

Prop de 170 treballadors, molts dels quals ocupen càrrecs sindicals o juguen un paper important com a dirigents de la classe obrera catalana, han fet públic aquest document:

Un motiu d'alegria embarga els treballadors i àmplies masses catalanes: el Partit Socialista Unificat de Catalunya es disposa a celebrar, de manera diversa, el XL Aniversari de la seva fundació. El PSUC, que ha estat present en les lluites, durant tot aquest temps, ha desenvolupat una conseqüent política en defensa dels interessos,de tot tipus, dels treballadors i de tota la població, per l'Amnistia, per la Llibertat i per les aspiracions i drets inalienables del poble de Catalunya.

Nosaltres, militants comunistes, treballadors dels distints rams de la producció i dels serveis, estem orgullosos de la nostra militància al PSU de Catalunya.

El nostre Partit té un caràcter revolucionari, marxista-leninista, nacional i internacionalista, lligat per llaços fraternals amb el Partit Comunista d'Espanya.

En la present etapa l'objectiu fonamental del nostre Partit és la conquesta de la Llibertat i la Democràcia, com pas previ en la marxa cap al Socialisme en la Llibertat..

Tots els intents de marginar el Partit, de la vida del país són endebades; la lluita dels treballadors, del moviment obrer i democràtic la fan impossible.

Ens disposem, doncs, a celebrar el nostre XL Aniversari, que es complirà el dia 23 de juliol com una afirmació de la política unitària del nostre Partit, tant a Catalunya com en tot l'Estat Espanyol, conscients que la ruptura pactada i el canvi polític que preconitzem, exigeix la unitat del conjunt de l'oposició.

En aquesta important efemèrides, en aquesta extraordinària conjuntura política, d'ofensiva de les masses, nosaltres ens dirigim als treballadors, als nostres companys, a juntar-se als nostres esforços, els cridem a ingressar a les nostres files, a militar en el Partit de la classe obrera, el nostre entranyable PSU de Catalunya, per la Democràcia i el Socialisme.

Catalunya, XL Aniversari del PSUC.

BAIX LLOBREGAT

Adelí Blanco, Alfred Bofill, Pere Caldes, Esteve Cerdan, Francesc Español, Joan Muñiz,Vicenç Peris, Joan Ramos Camarero, Rufí Vas.

BARCELONA

Jesús Aldea Bondia, Angel Alfaro Tanco, Francesc Amorós, Josep Asensio Medran, Josep Cervera Camoche,Pere Campe i Campos, Joan Cano Moreno, Joaquim Carmona, Jordi Cazaña,Josep Cervera Pastor, Carme Cervera, Alfred Clemente, Antoni Díaz Artero, Andreu Cortina, Agustí Escorihuela, Francesc Frutos, Carles Fernández, Carmel Garcia, Felip González Calvo, Ferran González, Joan Anton González, Ferran Gómez, Manuel Gordillo, Xavier Hernández, Antoni Jaraba, Lluís Lana Coll, Pere Leon, Manuel Martínez, Justí Martínez, Genís Martínez, Gabriel Màrquez, Josefina Moral, Lluís Moscoso, Gliseri Mauriz,Ramir Perea, Josep Prieto Garcia, Higini Polo, Agustí Prats, Josep M. Rodríguez Rovira, Lluís Romero Huertes,Conxita Rius, Pau Sànchez, Joan de Deu Sànchez, Francesc Sancho, Josep Tablada, Joan Torrent, Carme Turró, Armand Varo,Antoni Guerrero, Antoni Valera.

BLANES

Miquel Agúndez, Francesc Castillo, Joaquim Manzano.

CERDANYOLA

Lluís M. Elarbosa Muñero, Joan Navarro Garcia,Joan M. Luque Medina, Manuel Carrion, Francesc Collado Parra, Carles Duran Mañas, Antoni Rodríguez Pérez, Josep Olvera Ramírez, Miquel Tel Tamborero, Sadurní Bernal Mellado, Lluís Muñoz Cegado, Santiago Solavivet, Josep Morales Moreno, Josep Espín Carreras, Josep Martínez.

IGUALADA

Francesc Viera, Esteve Vergara, Marcel·lí Amenós, Isabel Nogué, Manuel Enrich, Florenci Amat.

MANRESA

Josep Cónsola Cots, Josep Fuentes, Dolors Muñoz, Manuel Ramos, Sebastià Vives.

MATARÓ

Josep Lluís López Bulla, Francesc Lleonart Ripoll, Pere Alfons Barrena Ruiz, Antoni Rodríguez Avellaneda, Francesc Cantero, Manuel Vivas, Carme Ortega, Pilar Cantero Cardeñas, Xavier Sànchez del Campo, Manuel Pozo Caballero.

RUBÍ

Ferran Fernàndez.Josep Guerrero, Rafael Lara, Félix Soto.

SABADELL

Francesc Aguilar, Antoni Aranda, Josep Bravo, Ramon Fernàndez, Andreu Macias, Martí Jódar, Francesc Morante, Frederic Urbano, Agnès Vegas, Joan Ignasi Valdivieso, Joaquim Zamoro.

SANT ADRIÀ DE BESÓS

Adoni Gonzàlez Mateos.

SANTA COLOMA DE GRAMENET

Rafael Parra Chica,Manuel Pérez Ezquerra.

TERRASSA

Cipriano Garcia, Antoni Alvarez, Víctor Blajot, Antoni Conill, Roc Fuentes, Josep Gil, Francesc Gordillo, Manuel Gordillo, Josep Maria Linarejos, Serafí López, Joan Màrquez, Josep Ricart, Josep Saavedra, Santiago Sànchez, Rafael Zoyo.

TORTOSA

Agustí Forner Roé.

VALLES ORIENTAL

Frederic Argós, Josep Maria Barriendas, Joan Canet Calvo, Francesc Cruces, Joan Esteve, Manuel Fernàndez, Joaquim Fuentes, Alfons Garcia, Ferran Giménez, Amparo Morales, Emili Martínez, Pere Morcillo, Jeroni Morillo, Maria Dolors Puig, Francesc Rodríguez, Angel Rodríguez, Calixt Torres.

ELS CÀRRECS SINDICALS OCUPATS PER AQUESTS HOMES I DONES ES PODEN RESUMIR AIXÍ:

1 membre de Comitè Executiu Sindical
4 presidents o vicepresidents provincials
13 vocals o ex-vocals provincials
27 presidents o vicepresidents d'Agrupacions o UTT locals o comarcals
8 vocals d'UTT locals o comarcals
20 membres de Jurats
31 enllaços o ex-enllaços
5 membres de comissions gestores de parats o de Banca

SALVEM CATALUNYA!

CONTRA LA DESTRUCCIÓ ECOLÒGICA, UNA NOVA OFENSIVA DEL POBLE

Basta llegir qualsevol diari, aquest estiu, per copsar l'abast dramàtic de l'abús de la natura,tal com ho han formulat els autors d'un llibre exemplar: *Natura, ús o abús? Llibre blanc de la gestió de la natura als Països Catalans.* publicat enguany per l'Editorial Barcino.

La reacció, entre desesperada i dramàtica, dels pobles que se senten víctimes dels grans interessos capitalistes ha afegit, aquest estiu, més noms a la llista: gairebé tots els rius catalans s'han convertit en clavegueres,davant la impassibilitat dels representants del govern, que són còmplices objectius de la destrucció material de Catalunya. El riu Ter, víctima de la paperera Torras Hostench, el Francolí, l'aigua del qual mata els ramats que la beuen, el Segre, contaminat per una paperera de Balaguer, entre altres, han provocat reaccions populars immediates -com la manifestació de tres mil persones a Torroella de Montgrí contra la contaminació del Ter- dels qui només demanen el dret a viure i, per això mateix, la dimissió de les "autoritats", que esdevenen una garantia de destrucció sistemàtica del paisatge a favor dels interessos privats.

Més greu, potser, és el cas del riu Llobregat, un dels eixos històrics de la Catalunya industrial: contra tots els informes dels tècnics (àdhuc dels tècnics holandesos), contra la voluntat dels pobles d'El Prat, Gavà, Viladecans i Castelldefels, el gran capital vol tirar endavant la desviació del riu, provocant així la destrucció de les platges barcelonines i, més greu encara, la salinització de les aigües subàlvees del Llobregat, font de la riquesa no solament del Baix Llobregat sinó fins i tot d'una part important del Barcelonès.L'actitud dels veïns d'El Prat, units tots al voltant d'una proclama: *Per la nostra supervivència!*, denunciant els interessos que s'amaguen sota l'intent de desviació del riu, ha de ser encoratjada i sostinguda per tots els ciutadans de Catalunya. La seva lluita és la nostra.

Una altra amenaça greu que plana damunt tots nosaltres: Vandellós. Malgrat les precipitades negatives oficials, el perill de l'energia nuclear, sense un control tècnic al servei de la col.lectivitat, és aquí. I caldrà estar amatents a l'hora de denunciar els perills que la instal.lació d'aquestes centrals comporta. Afegim els desastres provocats per algunes indústries, com és ara la destrucció d'una gran extensió de terres de conreu, esdevingudes ara infèrtils, a Constantí, fet del qual és culpable la Refineria Catalana. Afegim encara la gravetat dels incendis forestals, amb la ineficàcia dels serveis d'extinció, els fums o les males olors que converteixen sovint el Barcelonès en focus de malestars i malalties, per comprendre la justesa del clam popular que vol salvar el país, que s'ha traduït en la campanya de l'Assemblea de Catalunya *SALVEM CATALUNYA PER LA DEMOCRACIA*. L'ombra de Seveso, finalment, no ha estat escampada encara: la irresponsabilitat criminal dels qui fabriquen productes mortífers no lluny de zones poblades no ha de ser permesa. Els qui n'ocultessin la presència cometrien també un delicte greu.

Els peixos morts, emmetzinats, suren sobre el riu Ter

HA MORT MIQUEL OLIVÉ i PORTÉ

Ha mort, a Mèxic D.F., el camarada Olivé. Tenia 73 anys. Procedia de Montblanc. Des de la seva jovenesa havia destacat en el moviment cooperatiu i sindicalista. Olivé era un pagès de soca-rel, experimentat en la tècnica de la vinya, ferm i conseqüent lluitador en els rengles dels treballadors del camp. Sense gairebé escola primària, elevà la seva formació política i intel.lectual al grau d'escriure alguns llibres sobre el problema de la terra i de la pagesia.

El camarada Miquel Olivé milità, de jove, a la CNT. Passà, després, a la UGT. Fou fundador del nostre Partit. Com tants dels nostres va fer una guerra digníssima. A l'exili, essencialment a Mèxic, restà sempre fidel a les seves idees, vinculat fermament al combat del nostre poble. La seva vida ha estat exemplar, plena de dedicació a la causa de l'alliberament social i nacional de Catalunya, a la victòria, amb el Socialisme, dels pobles d'Espanya.

A la seva dona Francesca, a la filla, Natura, als néts i al seu gendre, camarada Arnoldo Martínez Verdugo, Secretari General del Partit Comunista Mexicà, el nostre més sentit condol.

L'OMBRA DE SEVESO

El dramàtic incident de Seveso ha alertat agudament l'opinió sobre els productes tòxics. Però és poc coneguda la informació de DER SPIEGEL segons la qual Seveso no és el primer cas de fuita del gas letal TCDD: se n'havien produït abans un cas a Holanda, un a Gran Bretanya i un a l'Alemanya federal. Es coneixia que era un gas perillós i no reductible per procediments químics. A Holanda, el núvol de gas fou fixat per blocs de ciment i enterrat al fons de l'oceà.

Com és possible, doncs, que s'hagi produït l'incident de Seveso? La resposta és clara: el gran capital no té escrúpols a l'hora d'extreure beneficis substanciosos i ràpids. I si això passa en països on hi ha moviments obrers poderosos i mecanismes amplis de control democràtic, què passarà en un país de dictadura com el nostre?

Seveso és una lliçó. Cal estar alerta per prevenir el desastre abans que sigui massa tard. Segons uns científics i tècnics entrevistats per MUNDO (28-8-76), a Barcelona, Badalona i Sant Adrià hi ha unes 10 empreses que fabriquen els àcids 2,4,5 triclorfenoxiàcètic i 2,4 diclorfenoxiàcetic usats com a herbicides. La seva fabricació té com a subproducte el gas TCDD de Seveso.

Cal estar molt alerta, i imposar el control democràtic de la indústria. I a la llarga, plantejar-se un model d'industrialització sense aquests perills.